

marsandiz

marsandiz*

Gerçeklerle arası iyi olmayan fanzin

Şiir

Nedâmetnâme

Kaan Koç

3

Hüzünadam

Onur Bayrakçeken

4

Şimdide Susmak

Can Küçüköğlü

5

Kopyalarım An Tutmadan

Can Karatek

6

Son Dördün

Ömer Kaçar

7

Öykü

Havuz Çok Uzaktı

Özgürcañ Uzunyaşa

8

Mahallemizde Yeni Bir Şey Yok

Ömer Can Saroğlu

12

Fazla Düşünmek

Soner Üçkuşoğlu

16

Bandosuz Kulak Gezegeni

Onur Selamet

18

Şair Neco'yla Yazgölü

İrem Kulaber

22

Edebiyat Fanzini:

İstasyon: 6

Temmuz 2014

Kapak Resmi:

Onur Sekmen

Dizgi:

Nil Müge Felekten

Bilet:

Üç Lira

İç Çizimler:

Emre Öksüz

Makinistler

Can Karatek

Emre Öksüz

Onur Selamet

Ömer Can Saroğlu

Özgürcañ Uzunyaşa

İletişim:

marsandizfanzin@gmail.com

facebook.com/marsandizfanzin

twitter.com/MarsandizFanzin

www.marsandizfanzin.com

Marşandiz: Fr. merchandise

1. Yük Treni

2. Çufçuf Dansı!

Lokomotif

Tam bir sene önce tüm devletlerin yıkılması gerektiğini, sırf kendi ezikliğimizden kaynaklanan, çocuk psikolojisi içerisinde çözülmesi gerekirken bizim yüzümüzce edebiyata taşıdığımız kişisel problemlerimiz yüzünden söylemiştik. O günlerde sıkça gittiğimiz, ortak buluşma yerimiz derme çatma bir menemenciydi. Ortamdan beklenmeyen kasvetle edebiyatın bize derin gelen yakın sularına dalıp çıkıyorduk. Ekmeği batırdığımız yumurtanın berraklığında cami ezanını duyunca aklımıza türlü çocukluğumuz geliyordu. Kırılmış güven duygumuzun bizimle alay edişini anlamayıp cümlelerden medet umuyorduk. Bazen konuşurken kurduğumuz düzenli ve kurallı cümlenin uzunluğunu diğerleri fark etti mi diye onların yüz ifadelerine dikkat ediyorduk, kaçamak yapıyorduk.

Yağmurda ıslanırken eski bir kamyonetin kasasında bira içmeyi kendimize daha uygun görüyorduk. Zaten elimizden alınmasın diye gizli saklı beslediğimiz romantikliğimizi devletten de korumamız bu yüzden tutarlıydı. Ölürsek kahraman oluruz diye düşünerek kafamıza isabet edecek gaz kapsüllerinden medet umuşumuz bundandı. Ölmeyi hiç istemesek de hepimiz birer kez aklımızdan geçirdik.

Yaz gelince uzun yollara gitmeyi istedik. trenlerle gidelim istedik. Trenlerin kalkmadığı yerlere küfrettik. Küfrettikçe komik duruma düştük. Geceleri kumsalda yattığımız zamanlar üzerimize jandarmalar koştı, bizi düşman sandılar. Oysa günün büyük çoğunluğunu boş yere sırtarak geçirip en fazla düşmanımızın sinirlerini bozabilecek denli kavgacıydık. Bombalanan, yanan, kahrolan dünyada toprağın kıymetini bahçedeki mandalina ağacının altında keşfettik. Küçük ve ufak bir odada The Beatles dinledik. Bu dinleyiş bize özgüydü.

Kaç kere kavga ettik kendimizle. Yetersiz geldiğini hissedince birbirimize sardık. Hâlâ kavgalıyız ve mutsuzuz. Çünkü içeri girdiğimizde ne matbaada ne de başka yerde bize sıcak bir hoş geldin çayı verilmiyor. Çünkü hâlâ otobüs şoförüyle aramızda bir sessizlik kuralı olduğunu biliyoruz. Biz bundan kaçıyoruz.

Rayından çıkmış dünyanın derinlerine seyahat eden tren makinistleriyiz. Dansımız marşandiz dansıdır. Şarkımız Winnie The Pooh'nun neşeli şarkısı. Biz bu dünyadan bir kerede şerefimizle geçmeyi şairane bulsak da çocukça bulmamaktayız. Bizim için çocuksu olmayan yavandır, aptalcadır. O yüzden yolculuklarımızın tek amacı, trenlere ilk binişimizdeki heyecanı ve macerayı tekrar tekrar yaşamaktır. Siz hâlâ şehrinizde demiryolu ulaşımının iptal edildiğini, trenlerin olmadığını zannediyor olabilirsiniz, bu önemli değil; trenimiz bilinen evrenin ve mikro kosmoslarımızın her deliğinden geçebilecek teknolojiye sahiptir. Yarın sabah sizi uyandıran, neşeli tren düdüğüümüz olabilir!

Biz hâlâ izlediğimiz iyi filmlerin, dinlediğimiz iyi müziklerin etkisindeyiz. Dünyanın bizim dünyamız olduğuna inanmaya devam etmek istiyoruz. Bu dünyanın bizlere ait olduğunu, çizgi film kuşağı dışındakilerin gerçek olmadığını düşünmek istiyoruz. Pazar akşamı banyolarından yeni çıkmış gibi saf ve temiz kalbimizle, güneşin battığı ufka uzanan raylar bir gün bitene kadar dansımıza devam edeceğiz!

Marşandiz Fanzin: Bulunduğumuz noktadan bilinen evrenin sınırlarına!

Temmuz 2014

NEDÂMETNÂME

Kaan Koç

Ç'ye

çıkılmazgünlerdir geziyorum pazar yerini
karşımda portakallar ve kavun sepette erik
ama baksalargörülmez olmuş hepsinin rengi
biri sabahtan doğayı satın almış sanki

tırnak da bilir kırıldığı yeri
plastik eridiğini düşünde, ölümler takma dişlerini
cebinde gezdireliberi konuşmanın şanı
kötüye vardı; tırnağın dili yok bu böyle
küstürdüm bana bölünen ekmeği

ayaklarda ham çark - toprak yürüyor artık beni
duruyorum bir köşede aniden misal; bu bir ev mi
değil - bu bir evin gülümseyen cesedi?
ısırmışım ya da bir kadını - kadın sapsarı kadınsızlıktan
elele çiziyoruz tenimdeki gökdeleni; bir aşk mı bu
değil - bir evvel aşkın ölünmeyen bedeni

sessizgünlerdir ürktüyor odamın dipleri
kollar uzuyor gibi hoş tırnaklı, kokubildik eller
af dilemeye diz de çökmem çünkü halime
ecza sunulur bilirim, uzasın diye cezamın devri

bundan beri dilime nakşolunmuş keder
sabahtan geceye bir köpeğin havlamasıyla sürer,
sürer bir kez ağızmdan göğsüme akmış zehrin seferi
portakala bıçak -eh n'olsun- zaten
kaç yerinden girer?

yazıyorum öyleyse pişmanlık anayasa madde bir;
kaydırdı ayağımı kaçarken
akıttığım ter

HÜZÜNADAM

Onur Bayrakçeken

aslında herkes beni tanır, siz de-
gözlerim hep çatlaktır sakallarım paslı hem
kuşların konduğu köşelere kusmakla meşhurum
bu şehrin artık damarı, esnafın belalısı ben
küfürbaz, mûsikîsever, biraz da orhancıyım

ben hüzünadam! sesim camlıdır benim ince camlı
beni yere düşürmeyin, olur mu, bin parçaya kırılırım
ve gürültüm dağılır geceye -hep ağıtlı, hep ağırlı
sizin de canınızı sıkarım, şehrin canına okurum

zaten yine sabah olacak, sonra kış gelecek
hazan bir tek mevsimdir sonuçta
sonra, bir gün o da bitecek
ben hüzünadam'ım diyorum, anladınız mı
bir gün herkes ölecek yada sevinecek
bir gün, ben de-

aslında siz de tanırırsınız kendinizi
biraz bana bakın, sonrası mevsimlerde

12 şubat 2014, istanbul

ŞİMDİDE SUSMAK

Can Küçüköğlu

öyle feveran bir acı ki nail
gözlerim yetmez der, ağlamaya utanırsın inan
okuduğunu anlamaya benzemiyor hiç kokusu
kömürden kefenlerin, içinde yokbeyaz kesilmiş
yüzüme “bakılabilir” demenin
kimselerin çekmediğini söylediğin o meşhur tespihlerin nail
her gün hiç görmediğin yüzlere benzetmeye çalıştığın
sana soyunmak eyleminden aşına tanecikleri
nefes bile alamamayı
hayal sanmaktan başka bir halt değilmiş
değilmiş nail
şiiir değil, kader değil
yalnızlık hele hiç
asılsız bir tenhaya bürünüp yaşamamak şükürlü kibrin
sancısına yetismeye yeter değilmiş
hangi ferahı göstermeyen liraların cezbedişine kızdığın
gündüz gözünü hiç bilmemiş madencilerin
orada bir köy varmış
o köy hiç kimsenin literatüründe değilmiş
yüzsüzlüğümüzden, öyle yok saymışlar ki kendilerini
öldüklerini bile duyamamışlar, üzerlerine zimmetli açlığın karanlığında
biz de sırf görmediğimiz için geçiyoruz zannetmişiz
söylesene nail, asıl dua edilecek halde olanı hangimiziz
şimdi bana, yine düşecek bir umut soracak olursan şayet
başını taşın sırtlığına devşir derim
göğsünde kırılın gereği bu sağ kalmanın
hem yeterince hayal etmezsek belki
yerin altına ölmeden evvel de sarılabiliriz
yeter ki susma nail
şimdide susmak
bir darağacı inşasına
bağış toplamanın alt yazısı gibidir

KOPYALARIM AN TUTMADAN

Can Karatek

. iki devamım var.
türlendiğim ortada.
kuşlandığımı görüyorsunuz.
suçlanıyorum da.
yuvarlanmak güzel.
fışkırtılmak.
devamında köklenmek kayıp renksiz.

dandini kurtar kendini.
geber. ortalan.
dasdana ortadan kalk.
gübreleş. türdeş ol onla.
yüzdesiz oyna yıllaş.
bir ömür sığdır bir bostana.
uykuya batır. kendini. sal. uyku kur.
sal batır. dalgalan. dalgalanıyorum.
o yüzden eminim. sen de dalgalan ki
alış. az ver. beni buradan oraya kaldır.

ne olsam olabilirim.
olsam olsam. olabilirim.
sınır dolaylarında gemi batırsam
büyük hadise densem.
karasulardan taşınısam size.
senfoniden yakınımı alsam.
size gelsek başkasının evi görsem
devran dönse keşfe gelsek eve döndüğümde.

1-2 nisan 2014

SON DÖRDÜN

Ömer Kaçar

Yaşlanıyorsun, karnabahar kokuyorsun gitgide.
Serçe parmağınla geriye sarıyorsun gençliğini.
Küflenmiş için, peynir gibi, az tuzlu.

Duvara yapışan boya, kazıtıyorsun benliğini.
Mezarlıklar da nereden baksan ateş pahası.
Biraz silkelen, merasime geç kalyoruz.

Bakışların alık, direncin zayıf, ilerliyoruz.
Arka koltukta köşe kapmaca oynuyor bir fazlalık.
Ağırlığımızdan iniyorsun köşedeki durakta.

Bulanıklaşıyor izledikçe eskidiğin çizgi filmler.
Ortaokullu çocuklar çoluk çocuğa karışmış çoktan.
Zaman, işte böyle koşuyor sonsuzluğa.

HAVUZ ÇOK UZAKTI AMA ATLAMAMIZ GEREKTİ

Özgürcan Uzunyaşa

Bizi buraya sıkıştıranlara lanet gelebilirdi.
Gelmedi.

Günlerden cuma ve sirenler Devlet Memuru için ötüyor. Takım elbisesi, kafasına bağladığı kıravatı, saatler öncesinden tahmin ettiği teri ve yıllar öncesinden bile öngöremediği kanı var ve ayaklarımıza bulaşmış. O düğünün neşeli orgcusu kulağımda bir kilisenin çok kambur ve de pek mağrur mutsuzu. İnsanlar ipleriyle kuşakları sayesinde, bir çığlık gelse de biz de at-sak statikliğinden kurtuluyor. Dans ve bilekler kırılırken parmak uçlarında yükselip bele dolanan eller, arkalarda sigara içen ve sigara içerken sakallarından yansıyan kıvılcım kızılı ışıkla kendilerini bir kolcu hisseden mahalle delikanlıları var. Gözler hep aşağıda hep aşağıda bacaklarda beyaz ve siyah ve ten rengi çoraplar yansıtır.

Biz de işte yine üç kişiyiz. Bizler hep üç kişi olduk tarih boyunca. İki kişi birbirini vurur, üç olduk mu dayanırız. İki gün öncesinde bile olsak ellerimiz omuz-larımıza atıldığında önümüze gelene bin tekmedir.

“N’apıyorsun amına koyuyum?” diyor böyle durumlarda en gözlüklü olanımız.

“Ne bileyim lan heyecanlandım,” diyor Katil.

“Olm ya korkutacaktık sadece,” Şişman’ın sesi titriyor. Bugün bir savaş olsa ilk koşamayacaklardan olmak kötü bir duygu olmalı. Hissediyorum. Arkanda seçimde kaybolmanın sırtışı, dişlerinin arasından kokulu nefesini ensene üflerken göbeğin memelerine çarparak kaçmaya çalışsan, senin de sesin titrer. Tabii bizde koşan yok. Koşmak akıllıların işiyse aptallara şaşırmak ve bağışlamak düşer.

“N’apıyorsun amına koyuyum?”

“Birlikte yaptık lan bu işi. Sikerim belanızı.”

Şimdi durumu anladığımıza göre, biraz daha geçmişe gitmenin tam vaktidir. Yıldönümlerini pek seviyoruz ya. Haziran’ın 15’i dedi mi okul bahçelerini hangimiz bilmeyiz?

* * *

Haziran'ın 15'i.

Bir cuma günü öğlesi. Artık yakaların düğmelerinin açılma vakti gelmiş. Önümüze geleni tekmelemişiz, sert erkek olduğumuzu göstermemiz lâzım. Şişman hâlâ şişman, gözlüklü hâlâ gözlüklü. Katil o zaman katil değil. Ellerimizde zar zor taşıdığımız kocaman üçer dörder tane albüm var. İçlerinde futbolcuların, pokemonların ve bilimün zararlı canlının çok mutlu pozlarıyla dolu resimler.

Koşarak sınıfa giriyoruz. Ter alınımızdan götümüze inmiş. Sınıfa geç kalmışız. Devlet Memuru masanın başında ve elinde karneler. Pekiyilerle, iyilerle dolu dönemlerimiz. Yaz başlarında kolluklar, ördekli simitlerle sulara atlama telaşını bize yaşatan, fotokopi makinesinden çıkınca sıcak salatalık kokan karneler.

Dünyanın havuz mu daha iyi deniz mi sorusuyla çalkalandığı günler. Gölcüler sessiz sedasız bitlerini ayıklasın. Devlet Memuru'nun gözü üstümüze çevriliyor. Bizi yanına çağırıyor eliyle. Gidiyoruz. O zamanlar genç, sakalsız ve de pek bir nezh. Yakalarımızı işaret ediyor, "Bağlayın," diyor. Elimizdekileri öğretmenin masasına bırakıp bağlamak için giriştiğimiz vakit işte zamanın nasıl bizim dışımızda hızlandığını anlamıyoruz. Albümlerin uçtuğunu birkaç farklı detayda görüyorum ancak. Kendimizi yerde bulmuşuz. Şişman düşmedi tabii, gözlüklünün gözlüğü kırıldı. Üçümüzün de bir yerlerinde kan var. Memur sinirli ve tamlamasının ilk kelimesi gibi her zaman ayakta. Her zaman gözü üzerimizde ve rencide etme şansı bulduğunda kaçırıyor.

"İtoğlu itler, sınıfın en tembel heriflerisiniz. Karne dağıtıyoruz şurda neredesiniz lan? Bunlarla mı oynuyorsunuz? Kaç yaşındasınız?"

Albümlerin kapakları açıldıkça bizde sözler silikleşiyor. Bazen insan geleceği görür. Keşke görseydim der. Yanlıştır. Keşke bir şey yapsaydım demelidir. O zamanlar ölüm bu ülkede şimdiki kadar meşru değil. Ancak devletin üzerimize çöken gölgesi altında mutsuz edilerek eğitilmek bilinir ve de yaşanır. Lütfen beni böyle tanımayın. Bu kadar açık seçik ancak elim belimin altında olduğunda konuşurum. Keşke o gün de öyle olsaydı da Overmarsları, Kluivertları, Magmarları suratımıza uçuşurken izlemeseydim.

Aradan geçen başka cumalar boyunca dile getirilmiş hayaller var.

Davids uzaklardan poketopuna tüm gücüyle vuruyor ve top öğretmeninin suratına çarpıp sekiyor. Gerilerden gelen Jynx'in muz ortasında DiBaggio voleyi vuruyor ve öğretmenin çükü kopuyor.

Ama öyle olmuyor. Onun yerine sayfalar yırtı-

lıyor. Albümler kafamıza kafamıza geçiyor. Ölen beyin hücrelerimi nasıl telafi edeceğimi düşünmek yerine, nerede buluşup intikam planı yaparız onu düşünüyor.

Okul bitmeseydi ve biz mavi önlüklerimizi dolaplara kaldırmasaydık, bir şansımız olurdu belki. Tüm sınıfça biriktirdiğimiz, biriktirirken yarıştırdığımız arşivimizi tek hamleyle mahvetmek için nasıl canavarlaşmak gerektiğini düşünürken yaz geçmiş bitmiş. Tüm düellolarda kart eksiğinden kaybetmişiz. Kum sahalarda kaleye geçmişiz, topumuz su arıklarına gitmiş de kimse eğilip almamış.

Sonra araya zaman girmiş. Artık doğru düğün kar yağmıyormuş. Eski zamanları anarken ahırların teneke çatılarından bir Allah'ın peygamberi misali uzanan sarkıtları söyler olmuşuz. İlkbaharlar yaşanmıyor, güzler bitti. Sarı yaprakların anasını belledik.

Biz bizi çok özledik.

Liseler oldu, farklı memleketler. Askerlikler, işler, babadan yenen dayaklar tornacılar, dayı dükkanları. Araya girenleri siz kadar biz de sevmedik. Buluşuk ve dedik ki altta kalmak insana yakışmaz. Kötüleri temizlemeliyiz. Cerrahate cerrahi.

* * *

Haziran 16.

Yıllardan evlilik. Yani bugün. Planımız Devlet Memuru'nu ulu gününde donsuz sahneye çıkartıp özür dilemek. Tuvalet köşelerinde kıstırdık. Kapıları kilitledik. Elimizde çivili sopalarla derdimizi anlattık. Küfürler etti, bağırды; ama güvercin ucuveriyordu içeride. Kanadını da açiverdiği için kimse duymadı. Kaçmaya çalıştı. Bizden kaçmaya çalışanlara yaptığımız gibi tuttuk ensesinden. *Sana dedik, hatırlatamadık galiba.* Devlet Memuru her zaman yaptığı gibi mücadele etmeye, aşağılamaya başladı. Üzerimize saldırdığında elimizdeki çivili sopayla kafasına vurduk. Çiviler kafatasını delerken müzik de sustu, beyinlerimizdeki ikinci bizler de. Şimdi iki ses vardı, korku ve vıcık vıcık kan.

İnsanın bir su yatağından farkı yok. Kulaklarımız biraz daha hassas olsaydı, her hareketimizde sıvı sesi duyardık. Sürekli çişimiz gelirdi. Şimdi öyle oluyor. Bokumuz gelip ödümüze karışıyor. Sakin olmaya çalışıyoruz. Sonuçta elimizde bir ceset var ve filmler bize sakın olmamızı söylüyor. Biz haklıyız.

"Saklayalım," diyorum.

"Ne diyorsun amına koyayım ne saklaması lan kocaman adamı?" diyor, gözlüklü. Gözlerimi, kanı düşük donunun üzerine akmaya başlamış cesetten ayırmıyorum.

"Adam haklı saklamamız lazım," diyor şişko.

"Belki yersin onu?" diyor gözlüklü, "Ben bir

şey yapmadım hepsini bu katil yaptı ben gidiyorum,” deyip kapıya doğru yöneliyor. Şişko kendinden beklenmeyecek bir çeviklikle üzerine çullanıyor. Şimdi onun ekmeklerini de yemiş birini taşımaya çalışan sıska vatan-
daş var gözlerimin önünde. Tabii ki bakmıyorum. Ben katilim. Cesedime bakarım. Münakaşa sonucunda gözlüklü duruyor.

“Tamam amına koyayım napıyoruz?”

“Öldü.”

“Öldü tabii, napıyoruz?”

“Öleni napa-
lar?”

“Gömecek miyiz lan adamı?” diyor, şişko. “Yese-
m daha iyi, nereye gömüyoruz klozete mi?”

Elimdeki sopayla düşünmek için arkama dönüyorum. Muslukların üzerinde aynalar var. İnsanlar içlerindeki pisliği tuvalete boşalttıktan sonra suratlarına bakıp arındıklarını hissetsinler diye. Şimdi bu kansız devletin kanı suratıma bulaşmış ve onu görüyorum. Dayanamıyorum. Çivilerimi aynalara hibe ediyorum. Tüm aynalar kırılıyor. Büyük bir gürültü olmalı. Duymuyorum. Kulaklarıma ölüm öyle güçlü fısıldıyor ki, tüm sesler boğuklaşıyor. Bilirsiniz bazen en küçük ses en büyük bağırı-
tıdan daha kuvvetli oluyor.

Şişko üzerime atlayıp gözlüklü de elimdeki sopayı alana kadar ağladığımı fark etmemiştim. Ağlamıyordum zaten, gözümde kan kaçmıştı.

“Siktir olup gidelim buradan,” diyorum. Gözle-
rimin içine bakıyorlar. “Cesedi de alalım.”

Cesedin bacağından tutup sürüklemeye başlıyorum. Bir süre duraksayıp yardım ediyorlar. Kapıya yaklaştığımızda bir ses duyuyoruz. Cesedinki de dahil olmak üzere tüm kanlar vücudun her yerinde hızla harekete geçiyor.

“İçeride kimse var mı? Güvenlik. Açın kapıyı!”

Kapıya birkaç tekme geliyor. Kapı sağlam. Öylece duruyoruz.

“Dursun! Gel len buraya kapı açılmıyor. Öldü mü kaldı mı naptı bu adam, takı başlıcak!”

“Sen dur ben anahtarları getireyim, arka kapıya bakarım gelirken,” topal ayağın sesleri uzaklaşıyor.

“Arka kapı,” diye fısıldıyorum ve cesedi varolan tüm gücümle tuvaletlerin arkasına doğru sürük-
lüyoruz. Varolan tüm gücümüz bir adamı öldürmeye yetiyor ama zamanında kapıya yetişmeye... de yetiyor. Kapıyı açtığımızda karanlık bir koridorda olduğumuzu görüyoruz.

Düğünün şaşkın homurdanmaları ve bağırı-
şları artık çok uzakta. Damatsızlığın keyfini çıkaracak ve tüm kadınlara kendilerinin sahip olduğunu hayal edecekleri yerde, gecenin horozunu aramaya çıkmış olma-
lılar. Koridor boyunca sürüklüyoruz memuru. Gözlüklü hiçbir işe yaramadığı için onu önden yolluyoruz. Sola baktığı anda geri çekiliyor ve koşarak bize geliyor. Topal

taklidi yaparak adamın buraya geldiğini söylüyor. Şişko hiçbir şey sormadan cesedi tuvalete geri sürüklemeye başlıyor ama ensesine bir şaplak yemesine az kaldı. İki adım sonra sağımdaki kapıyı açıyorum. Şişkoyu içeri itiyorum ki cesedi çeksin, ben de arkasından giriyorum ve birlikte çekiyoruz. Burası bir süit olmalı. Gözlüklü arkamızdan kapıyı kapatıp kilitliyor.

İçerisi alabildiğine göz kamaştırıyor ve banyo olduğunu tahmin ettiğimiz yerden bir kadının şarkısı duyuluyor. Gözlüklü kafasını duvara vurmakla meşgulken şişko odadaki içeceklere gözünü dikeyor. Ben de başka çıkış var mı diye etrafı kolaçan ediyorum. Bir balkon var. Gerçekten Türk ve son derece havuz manzaralı. Havuz çok uzak, ötesinde duvar, daha ileride deniz, ulaşılmaz yerde Polaris. Tüm yol göstericiliği ile bana bakıyor. Karadeniz’le göz göze geliyoruz. Birkaç gemi görüşüme girip çıkıyor. Bunlar binlerce yıllık kâbusun göz kırpmaları olmalı.

Karadeniz benimle dalga geçercesine sakin. Gökyüzü bulutsuz. Tüm yıldızlar bu denizin üzerini öylesine sarmış ki, asırların en büyük katili sanki kendisi değilmişcesine Karadeniz balıkçılara yol göstermelerine izin veriyor.

Karadeniz benimle dalga geçiyor. *Sen*, diyor, *bu bebek yaşında katil mi oldun? Ben Balkanlar’ı, Kafkaslar’ı, Rusya’yı ve Anadolu’yu gönümce gözlerim, gezerim, gezdiririm. Canım ister öldürür, canım ister doğururum. Bir Allah’ın kulu hesap sormaz. Sen bana ulaşana kadar bacaklarından bayrak direğine asacaklar. Kanının son damlasına kadar akıtsan, denizim bir derece kızarmaz.*

Omzumdan tutmuş bir elle içeri çekiliyorum. Gözlüklü bana bir tokat atıyor.

“Naptın amına koyayım anladılar! Geliyorlar.”

Sahiden de dışarıda bağırış çağırış ve KAN sesleri geliyor. Tüm kapılar açılıp kapanıyor. Bir kapı daha açılıyor ve vücudunu saran havlusuyla dünyanın belki de en Karadeniz düşmanı güzelliği karşımıza geliyor. Bir resim kâğıdı kadar beyaz teni, küçücük yüzü, kısacık kan kıvrımlı saçlarıyla şaşkınlık içinde bize ve cesede bakıyor. Olduğu yerde tökezliyor ve havlusu kayıyor. Tüm bedeniyle, Şişko, Dörtgöz ve Katil’e karşı tek başına dimdik duruyor. Birimiz cesaret edip üzerine saldıramıyoruz. Boynundan başlayarak ayaklarının güzelce uğraşmış tırnaklarına kadar akan zerafet, öğretmen kanına bulandığı anda, çıplak bedeni titremeye ve ses tellerini etkilemeye başlıyor. Ses telleri titredikçe sesi yükseliyor ve sonunda bir çığlık kopuyor. Dışarıdan ayak sesleri çığlığa eşlik ediyor. Cesede uzanıp balkona sürüklemeye başlıyorum ama kapı çoktan yumruklanıyor.

“Kapıyı açın lan! Ateş ettirmeyin bize!”

Kapıya bir tekme geliyor. Cesedi bırakıp iki

korkağı da yanıma alıyor, Üç Korkaklar olmayı başarıyorum. Balkona çıkıyoruz. Arkamızdan sürgülü camı kapatıyoruz. Üçümüz yanyana, Polarise bakıyoruz. *Hayır, orası değil.* Karadenize bakıyoruz. *Keşke!* Gözlerimiz havuza düşüyor. *EVET!*

Havuz çok uzak; ama atlamamız gerek. Üç pahalı takım elbise, üzerlerinde kan lekeleri olduğu haliyle, şişko saçlar dağılmış, gözlüklü ve uzun saçlar tokalarından fırlamış ve olmayan saçların altında, gözler Mars'ın bu gece görüldüğü kadar kızarmış. Belki bu yüzdendi tüm bu olanlar. İçimdeki savaşçıyı tatmin etmemişti devlet. Beni yirmi sene buna hazırlamıştı ve bir kere bile olsun kutsamamıştı. Ben de kendi tuğumu almaya karar vermiştim. Bu yüzden şimdi burada olmalıyım. Yanımda önümüze gelene bin tekme attığımız ve atmaya devam edeceğimiz dostlarımızla beraber.

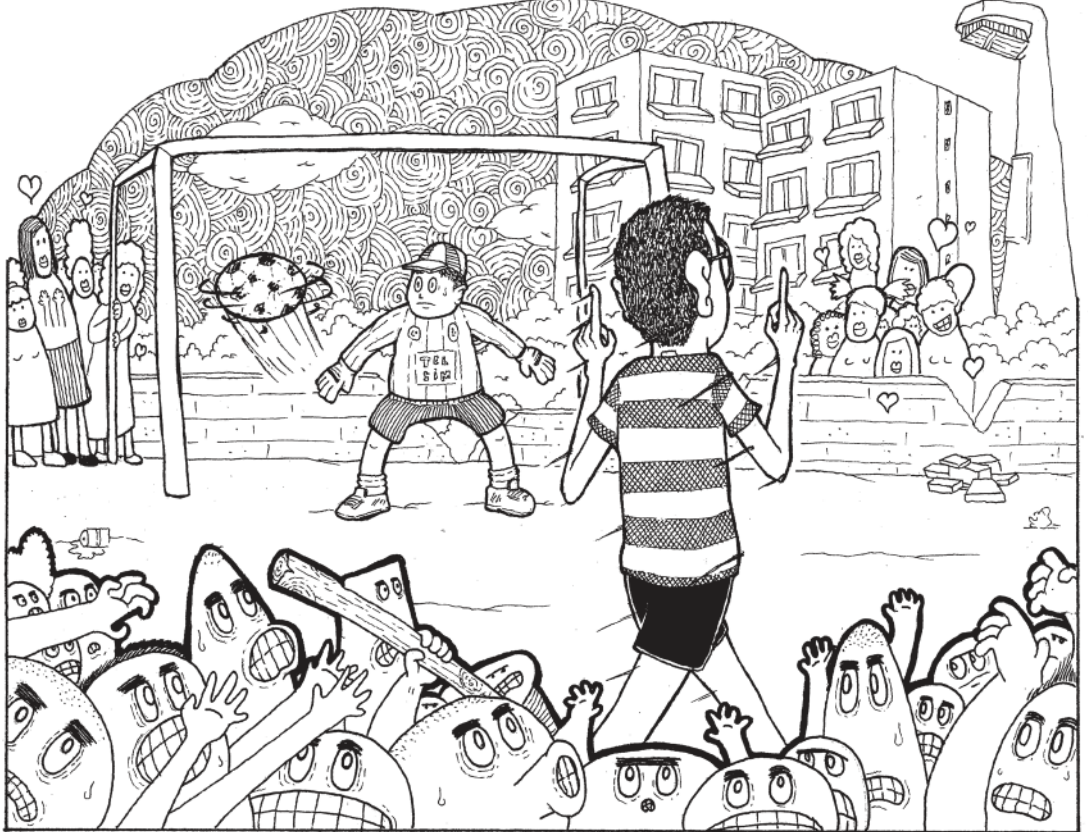
Havuz çok uzak. Atlamamız gerek ama cesaretim yok. Gözlüklü omzuma dokunup bir adım atıyor ve balkon korkuluklarına tırmanıyor. Şişko da peşinden gidiyor. Zor duruyor olmalı. Zor da dursa, kolay da den-

gesini sağlasa şimdi ilk defa ikisi de benden uzun. Nefes alışlarım hızlanıyor. Benimle birlikte kadının bitmek bilmeyen çılgılığı susuyor. Kapı kırılıyor. Çılgılık kaldığı yerden devam ediyor ve görmesem de hissediyorum; bir parmak bizi gösteriyor. Kısa mesafe koşuluyor. Ben de bağıriyorum ve korkuluğun üzerine çıkıp atlıyorum. Arkamdan iki nefes daha duyuyorum.

Sonunda! Tüm bir yılın gittikçe ısınan havasını böyle telafi ediyoruz. Ferahlıyoruz. Ömrümüzün en huzur dolu anlarını mı yaşıyoruz? Su, vücudumuza bulaşmış kan lekesini temizlerken ölü kokusunu çekmiş burunlarımızdan, biz buradayız diyen baloncuklar çıkıyor. Üçümüzü de görüyoruz. Yansımalarla üçümüz oluyor altımız ve dokuzumuz ve dokuz yüz doksan dokuzumuz. Yükseliyoruz ve şimdi korkmuyoruz. Hayat gerçek. Korkular, yalanlar, pişmanlıklar, öçler ve vicdanlar yok. Hayat olması gerekeni biliyor, saklanması gerekeni saklıyor ve yükseltilmesi gerekeni yükseltiyor. Biz aşağıda olanlarız, ama hayat gerçek ve gerçek bizi yükseltiyor. Üçümüzü ve binlercemizi.

MAHALLEMİZDE YENİ BİR ŞEY YOK

Ömer Can Saroğlu

Bir yerde okumuştum: "Üçüncü dünya savaşı taş ve sopalarla yapılacaktı!" Sanırım üzerime delicesine koşan çocuklara bakacak olursak: Savaşın içindeydim.

Kaptanlar adım sayıyorlardı. Diğerinin ayağına önce basan ilk oyuncusunu seçmeye hak kazanacaktı. Sokaktaki çocukların bu seçme ve seçilme hakkının minyatür siyasetine ortak olmak istemiyordum. Ben seçilmem, seçerim desem de; onlar bana fındık fıstık demeyi tercih ediyorlardı. Topu bile isyan ettiren isabetsiz paslarım, duran bir objenin bile yanından geçmeyecek karaktersiz şutlarım, dominant kişiliğimin sokaktaki profilini bozuyordu. Kendimi dünya liderlerinden biri olarak görsem de, sokakta istenmeyen çocuktum.

Sokak gibi küçük bir grup çocuğun aktif oyun alanı içinde, bu sayıca az çocuğun arasında bile mutlaka bir istenmeyen çocuk olurdu. Bizim sokağın isten-

meyen çocuğu bendim. Hasırcılar Sokağı'nda Yavuz diye biri vardı ve Saygılı Sokak'ta da Hilmi. Üçümüzün hiçbir ortak özelliği yoktu. Benim kabul görmeme nedenim aşırı baskın karakterim ve diğerlerini rahatsız eden zekâmken; Hilmi ve Yavuz tamamen tipten kaybediyorlardı.

Sokağın raconuna uygun olmayışından dolayı, sevilmeyen bu çocuklar asla bir araya gelip yeni bir arkadaş grubu kurmazlardı. Hatta genellikle tıpkı mahallenin diğer çocukları gibi diğer mahalledeki çocuklardan nefret ederlerdi. En acı olanı ise sevilmediklerini ve istenmediklerini bile kendisinden hoşlanmayan çocuklara kendilerini kabul ettirmek için her türlü alçaklığa razı gelirlerdi. Yani yalakalık yaparlardı. Ben yalaka çocuklardan hoşlanmazdım.

Hilmi'yle bir keresinde arka sokaktaki markette karşılaşmış pis pis bakıştığımızı hatırlıyorum. Normalde benim gibi birinin Hilmi gibi alt zekâ kate-

gorisinden birileriyle muhatap olmasını beklemezsiniz; ama hayat, siz markete giderken başınıza gelenler de-ğil midir. Az önce market diyerek onore ettiğim küçük mahalle bakkalımız, yaşlı bir çift tarafından işletilirdi. Sonra öderim deyip aldığım şeyi seneler sonra faizsiz, vade farksız ödediğimi bilirim ki bu bir satıcı tüketici ilişkisi açısından güzel ve gurur verici bir şeydir. Mikro ekonomiden zerre haberi olmadığını düşündüğüm bakkalın bu cehaleti, mahalle çocukları tarafından sık sık istismar edilse de bence önemli olan bakkalın bunu umursamayışı ve çocukları mutlu etmenin onu da rahlatmasıydı.

Hilmi'yle markette karşılaştığımızda elindeki cips paketinden tasosunu çıkarmaya çalışıyor ve lanet olası peynirli cips kokusunu her tarafa yayıyordu. Açıkçası ben peynirli cipten nefret ederim. Şu hayatta peynirli cips kadar kötü bir şey görmedim. Bir diktatör olsaydım ilk yapacağım şey peynirli cipsi yasaklatmak olurdu. Benim gibi demokrat ruhlu birinin bile kendisinden taviz verebildiği bu berbat kokulu şeyi yasaklatmak tamamen insanlık onurunu ayaklar altına alınmasına müsaade etmemekle ilgili bir şey. Bence insanlar kendilerinden daha kötü kokan bir şeyi vücutlarına sokmamalı. Kimse benim bedenim benim kararım saçmalığından bahsetmesin. Peynirli cips köleleştirdi.

Hilmi'yle markette karşılaştığımızda elindeki cips paketinden tasosunu çıkarmak üzereydi. O senelerde televizyonda Pokemon izleyen her çocuk cipslerden çıkan bu tasolarla oynardı. İki veya daha fazla tasonun üst üste konup taso merkez alanına yerleştirilip seçilen (Vuruş için en iyi ve sert olduğu düşünülen tasolar seçilirdi.) tasoyla üzerlerine vurulduğu gerzek bir çocuk oyunuydu. Okulda, sokakta sıkça gördükten sonra merak edip benim de birkaç kez oynamışlığım olmuştu. Oynadığım çocukların bütün tasolarını ellerinden aldıktan sonra mahalledeki fakir fukura çocuklara dağıtıp onların gözünde kahraman olmuştum. Bana Robin Hood demeye başlamışlardı. Baskın kişiliğime rağmen bir türlü gerçek adımları öğretememiştik onlara!

Hilmi'nin peynirli cipsinden taze çıkmış peynirli cips kokulu iğrenç tasosuna bakmak için biraz önce öfkeli bakışlar attığım Hilmi'nin yanına gittim. Elinde tuttuğu tasosuna bakarken, "İğrenç kokuyorsun," dedim. Dürüstlük bazen düşman kazandırır. "Siktir git o zaman amcık," diyerek beni itti. "Senin için söylüyorum, bu kokuyla hiçbir kız sana bakmaz," diye onu uyardım. Bazı çocuklar gerçekten salak oluyor. Ne var ki on sene sonra benim ne demek istediğimi anlayacak ve beni gerçek bir dost bilecekti. Sekiz yaşında olunca insan biraz bakımsız olabilir; yine de ben kızların gönlünü çalan parfümümü sıkmadan sokağa adım bile atmazdım. Üstelik tıraş olmaya başladığım o sene,

tıraş losyonu da sürerek çevreme erkeksi bir koku yayıyordum ve size yalan borcum yok, tüm kızlar içten içe benimle yatmak istiyordu. Ne var ki o zamanlar ciddi bir ilişkiye ayıracak vaktim yoktu.

Tasosuna bakmaktan vazgeçmeyince Hilmi benim elimdeki tasoları merak etti. Tasolarla oynamadığımı ve bunu çok salakça bulduğumu, söyledim. Hatırladığım kadarıyla bu söylediğim laflara çok kızmıştı. Büyük ihtimalle siktir çekip oradan uzaklaşmıştır. Aslında o da farkındaydı, ben bu mahalle için bir idoldüm. Umursamaz ve bohem tavırlarım onu da büyülemişti. Hiçbir şey umurumda değildi. Sokağın lanet Jim Morrison'ıydım ve o da benim gibi olmak istiyordu.

O günlerde çok kanallı televizyon gibi aşırı renkli ve biraz acayip olan dünyam makûs talihimle sürekli rövanş mücadelesine çıkıyordu. Beni tüm bu süreçte en çok yaralayan evdeki zeytinyağlı barbunyanın bana sorulmadan tamamının mideye indirilmesi idi. Cemiyette şaşkınlık uyandıran barbunyacılığım, sarımsak ve soğan hayranlığım benim açımdan lezzet dünyanın kalın duvarlarıydı.

O gün öğle yemeğinde barbunya yemiş olsaydım, belki de bunların hiçbirisi olmayacaktı. Ne çocuklara küfredecektim, ne de hastanelik olacaktım. O lanet olası barbunyayı yiyemediğim için çok öfkeliydim ve birilerinden bunun acısını çıkarmak istiyordum.

Süleyman dükkândan bulunduğu sopayla üzerime doğru geliyor, ananı sikicem lan, diyerek çocuklara olan bakış açımı değiştiriyordu. Bu çocuğu gördükçe daha önce neden askere gitmediğimi soruyordum kendime. En azından aikido, judo bilmeli, 50-60 kiloluk halterleri kaldırabilmeliydim. Süleyman iddia ettiği savın bir kısmından haberdar olduğunu kanıtlamak istercesine sopasını havaya kaldırdı, bu terbiyesiz çocuğa hak ettiğini vermiydim. Ama önce koşmalıydım. Kaçmaya başladım.

Erkekliğin onda dokuzu kaçmaktır, derdi babam. Yani yüzde onu, binde yüzü, milyonda yüz bini. Matematiğim iyidir. Süleyman'ın kaldırdığı sopanın bana çarpma ihtimalini düşündükçe, matematikte hata şansım azalıyordu. Kendimi batmak üzere olan bir geminin, filikalarını sayan kaptanı gibi hissediyordum. Yolcu da bendim, kaptan da. Fırtınayı kendim çıkarmış, sonunda gemiyi terk etme zamanım gelmişti.

Süleyman'ın en büyük problemi aptal olmasıydı. Aptallar, liderler tarafından kolay idare edilir; ama bunun karşılığında onlara bir şeyler vermelisiniz. Süleyman, benden Şampiyonlar Ligi futbolcu kartları arşivimin en nadide parçası olan Del Piero kartını istediğinde onu reddetmemeliydim. Tüketmenin hazzını yaşayamamış çocuklara özgü açgözlü ve küstahlığa varan dik bir bakışla benden sadece bir kart istemişti. Futbolseverler arasında Başbakan olarak bilinen, Pir-

lo'nun kartı benim için o kadar da önemli değildi. Benim için futbolda tek bir dünya lideri vardı: Hagi. Karpatların Maradona'sı. Odamda Monaco'ya attığı golün ardından yaptığı gol sevincinin fotoğraflanıp spor gazeteleri tarafından poster olarak dağıtılan kopyalarından biri vardı. Her neyse... Süleyman peşimdeyken beni Hagi bile kurtaramazdı. Dokuz yaşında paylaşmayı öğrenememiş olmak benim problemim. Başkasını mutlu etmek sıradan bir çocuğun öncelikleri arasında yer almıyor. Eğer kafama sopayı yemezsem bu konuda kendimi geliştireceğime söz vermiştim.

Süleyman sopayı bütün gücünü sopayı tutan koluna vererek salladı. İskâ! Koşmak hiç bu kadar işime yaramamıştı. Dünyadaki obezite sorununa en kolay çözüm: Herkese bir Süleyman!

Öteki mahalleye varana kadar Usain Bolt'a rakip olup olamayacağımı düşündüm. Ardından arka mahalle çocuklarının çift kale maç yaptıkları yerden kum ve toz kaldırarak geçtim. Sahanın ortasında en büyük düşmanları, Taşkınlar Sokağı'nın mahalle çocuklarını görenler korkuyla bana ve peşimden sopayla gelen Süleyman'a bakıp saldırıya uğradıklarını düşündüler. Onlara ansızın bir baskın yaptığımızı sanınca ilk şaşkınlık geçince yaptıkları ilk iş küfredip Süleyman'a yandan çelme takmak olmuştu. Ben o sırada diğer kaleyi çoktan geçmiş, üstelik geçerken ortada duran topa da sol ayağımla güzeltene koymuş, gol yapmıştım. Mahallenin köşede ip atlayan kızlarının yüreğini yine hoplatmış olmanın kazandırdığı gazla geriye dönüp dizlerimin üzerine çökerek Tanrı'ya şükrettiğim gol sevincini yaptım. Ardından kafama bir tekme geldi. Hayat bazen fazla kısaydı. Gol sevinçlerinin tadını çıkarıyorsa futbol niyeydi. Yeri gelmişken söyleyeyim ben gol sevincini yaşayan futbolcuya sarı kart gösteren hakemden nefret ettiğim kadar kimseden etmedim. Süleyman hariç.

Tekmeden sonra yüzüstü yere yapıştım. Bana vuran golü yiyen mahalle kalecisi Piç Can'dı. Mahallenin en ezik tiplerini kaleye geçirdikleri için yediğim darbe hafif olmuştu. Süleyman bu sırada mahalle çocuklarının arasında kalmış meramını anlatmaya çalışırken hafif darplara maruz kalıyordu. Kaçma konusunda iyi olduğumu gördükten sonra, yeni bir kaçış planı yapıp tabanları yağladım.

Sokağın köşesinden geriye dönüp olan bitene bakınca Süleyman'ın komşu mahalle çocuklarını tavladığını ve içlerindeki potansiyel öfkeyi bana yöneltmeleri konusunda bir ittifak kurduklarını gördüm. Acı haberlerin flaş geçtiği bir gündü. Beş on saniye başıma gelebilecekleri düşünürken onlar bana gitgide yaklaşıyordu.

Hasırcılar Sokağı'na doğru kaçarken, peşimden gelen yirmi kişilik dayak ekibine önderlik edenler

arasında beni nasıl dövecekleri konusunda bir tartışma başlamıştı. Detayları sonra halledebileceklerine karar verdikten sonra, ilk vurma hakkını Süleyman'a tanıyacaklarına dair söz kestiler. Geleceğim hakkında ailemden daha detaylı bir planlamaya girişiyorlardı. Hayatımın geri kalanında tüm büyük liderler gibi bu yaşadığım olayın izlerini taşıyacaktım sanırım. Ancak başıma geleceklere direnç göstermeden teslim olma-yacağıma dair yemin ettim. Koştum.

Hasırcılar'a girdiğimde mahallenin diğer girişinden azılı düşmanlarımdan bir bölümün girdiğini gördüm. Planları beni kıstırmak ve ele geçirmektir. Beş dakika içinde sahip oldukları linç kültürünün ne kadar derin olduğunu gösteriyorlardı. Normalde tek bilinmeyenli denklemi çözmeleri için iki saat gereken düşmanlarım, söz konusu dövülecek adamı yakalamak olunca kestirilemez bir zekâya dönüşüyorlardı.

Karşıdan gelenler ve peşimde koşanlar beni yakalamadan yapabileceklerimi gözden geçirdim. Sağı solu kolaçan edince Huzur Ap. No: 6'daki can yoldaşım, biricik kardeşim Hilmi'nin pencereden beni izlediğini gördüm. Daha önce bu çocuğu ne kadar sevdiğimi anlayamamışım, özlemle Hilmi'ciğime koşup kapıyı açması için deli gibi zillerine bastım. Hilmi'ye şeref-sizliğin dibine vurup hâlâ, "Kim o?" diye sorarak bana büyük gerilimler yaşıtıyordu. Hayatımın geri kalanında bu çocuğa büyük bir ders verecektim, ama şimdilik, "Hilmi, benim lan Nuri, Nuri! N'olur aç lan kapıyı, geliyorlar oğlum, hadi lan!" diye yalvardım.

Hilmi'nin sesi hiç duymadığım kadar kendinden emin:

"Açsam mııı açmasam mııı? Ne yapsam ki şimdi?" Orosu çocuğuna bakar mısınız sayın seyirciler, l'arı nasıl da uzatıyor!

"Öldürecekler oğlum beni, yalvarıyorum aç, eğer kapıyı açarsan hayatım boyunca bunu unutmam, seni korurum, zekâmı senin çıkarların yararına kullanırım!"

"Vallahi bilemiyorum ki Nuri'ciğim! Beni de zor durumda bırakıyorsun, hani futbolcu kartlarını bana verirsen sanırım bu iş biraz kolaylaşır."

"Tamam, hepsi senin olsun. Hadi aç kapıyı! Ölürsem o kartların hiçbir değeri olmaz!"

Peşimdeki iki garnizon kolu, apartmanın önündeki alanda birleşip aramızdaki son on metrelik mesafeyi kat ederken kapı açıldı. Hızla içeri girerek basamakları çıktım ve biricik dostum Hilmi'ye sarıldım. Bu çocuğu çok sevmişim, çok özlemişim. Şöyle iyice bir hasret giderdikten sonra salona geçip kanepelerden birine kuruldum. Hilmi hâlâ kapıda durmuş bana bakıyordu.

"N'oluyor oğlum, niye bunlar peşinde?"

"Sorma, Hilmi'ciğim, büyük olaylar oldu. Tüm

mahalle beni arıyor. Yakalarlarsa vurcaklar beni.”

Fırsatını yakalamışken olayı biraz dramatize edeyim dedim.

“Niye ki? Bizim mahallenin çocukları niye senin peşinde?”

“Süleyman ibnesinden kaçarken onların arasından geçtik, şerefsiz Süleyman onları benim üzerime saldı. Millet de eğlence arıyor tabi. Ben de sana geleyim dedim canım kardeşim. Su var mı?”

“Dur getireyim.”

Biraz olsun nefes alabilmişim. Görünen o ki aileden kimse evde yoktu. Sakinleşmişim artık. Bacak bacak üstüne atıp televizyonu açtım. Hilmi suyu getirdi, biraz gergindi. Şişman ve korkak çocukların en büyük problemi gerilince diğerlerinden daha korkak gözükmeleydi. Onu sakinleştirmeye çalıştım,

“Ee, sen neler yapıyorsun?”

“N’apayım, evdeydim işte.”

“Eviniz de güzelmiş, annenler nerde?”

“Annem yok benim, öldü.”

Şimdi çocuğa acımaya başlamıştım. Biraz tescilli etsem iyi olacaktı.

“Üzülme be oğlum! Bizim var da n’oluyor?

Önemli olan insanın kendi kendine yetebilmesi. Hem sen mesela daha çabuk olgunlaşacaksın bu yüzden. Üstelik başarılı olmuş çoğu insanın çocukluğunda böyle acılar yaşamış olduğu gerçeği de var. Bence sıkma canını. Hem bakarsın baban ilerde başka biriyle evlenir, yeni bir annen olur.”

Hilmi’nin biraz yüzü asılmıştı. Giderek batırıyordum. Beni evden kovmasa iyiydi. Konuyu değiştirmek için pencere kenarına gidip camdan dışarı baktım. Perdeleri kıpırdatmadan gizlice bakmalıydım, ancak bu tül perdeler biraz kirliydi, bir kısmını açmak zorunda kaldım. Baktığımda bir grubun apartman önünde nöbet tuttuğunu bir kısmının da mahallenin çeşitli köşelerinde oturup kafa kafaya verdiklerini gördüm. Dikkatlice bakınca aralarında Süleyman’ın olduğu bir grup daha fark ettim. Sonradan öğrenecektim ki beni yakalamayınca mahalle çocukları Süleyman’ı dövmeye karar vermiş, çocuğu aralarına alıp perişan etmişlerdi. En azından bir kısmının sinirlerini attığını öğrenmek kendimi iyi hissettirecekti. Bence gerginliğe hiç gerek yoktu. Sorunlarımızı konuşarak da çözebilirdik.

FAZLA DÜŞÜNMEK

Soner Üçkuşoğlu

Tavukları izliyorum. Kendi yağlarının içinde nasıl kızardıklarını. Cama dokunmaya korkuyorum, zira tavukları böyle kızartan sıcaklık bana kim bilir neler yapar? Çikolatamı yavaş yavaş, keyfini çıkara çıkara yiyorum. Babam sesleniyor. Bütün gün onun için çalışıyorum zaten, mola verdiğimde bari rahat bıraksa beni. Yanına gidiyorum, avucuma birkaç tane bozuk para tutuşturup yandaki pastaneden açma almamı söylüyor. Elimdeki bozuk paralar ne kadar ederse, o kadar. Koşa koşa Emellerin pastanesine gidiyorum. Emellerin pastanesi sokağın karşısında. Her fırsatta oraya koşuyorum önce. Babam ne derse desin. Kimin umurunda? Onu bir kez gördükten sonra, gerisi önemli değil, o günüm daha iyi geçiyor gibi hissediyorum. Belki her günüm aynı, o günse tek farkın Emel'i görmek olmasındandır. Pastaneye girdiğimi fark eden Emel gülümsüyor, "Açma mı?" diye soruyor. Paraları uzatıp, "Ne kadar ederse," diyorum. Haftada dört-beş kez gelirim, açma alırım. Biliyor artık beni, benimle ilgili çoğu şeyi biliyor artık. Buraya gelmeyi sevdiğimi de tahmin ediyordur herhalde. Yanımızda koca pastane dururken, sokağın karşısına geçip buraya gelmemden o da anlamıştır elbette onun için geldiğimi. Açmaları

koyduğu poşeti uzatıyor. Önündeki küçük keklerden bir tanesini uzatıyor, "İkram," diyor. Her gidişimde bir şey ikram eder zaten. Geldiğim için, onu seçtiğim için bir nevi teşekkür hediyesi olsa gerek. Keki de alıp teşekkürlerimi sunarak çıkıyorum pastaneden, öyle ki çıkana kadar geri geri yürüyor, sırtımı bile dönmüyorum. Ne kadar uzun görürsem o kadar kârdır diye. Pastaneden çıkar çıkmaz hemen karşıya geçiyorum, babam biliyor yine yan pastaneye gitmediğimi ama sesini çıkarmıyor. Onun için fark etmez sonuçta. Açmaların fiyatı her ikisinde de aynı. Tavuklarımı izlemeye dönüyorum tekrar.

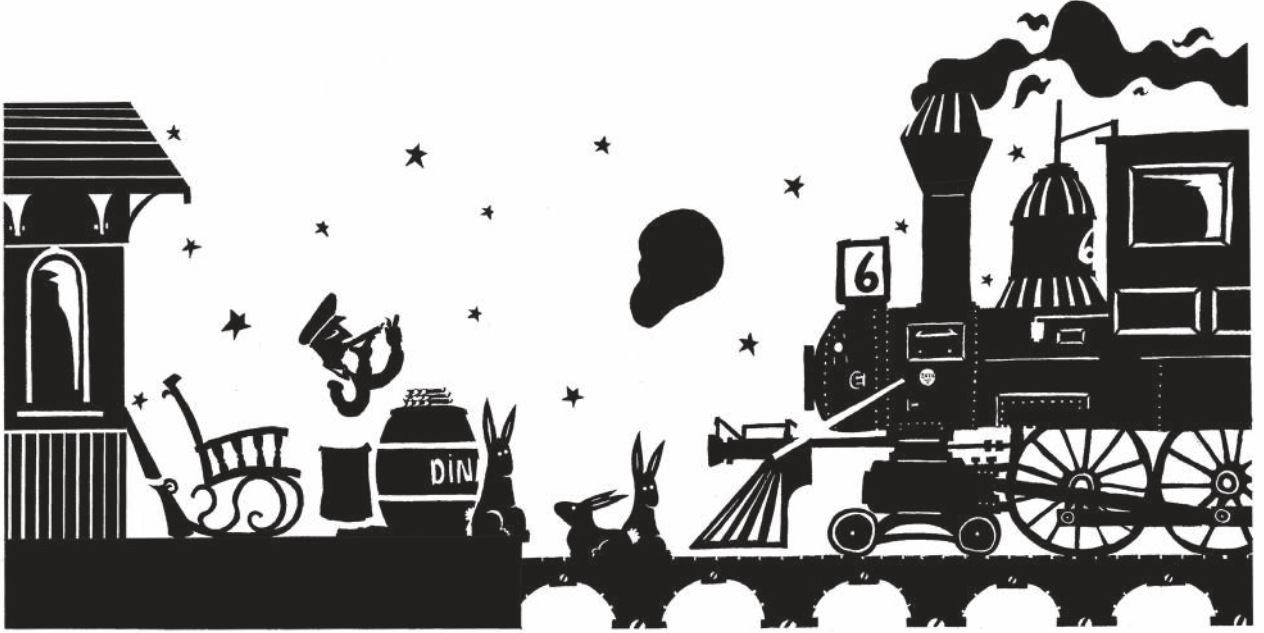
Bir insan bir yılda ortalama on tavuk yiyor olsa, ömrü boyunca 200 tavuk yer, diye düşünüyorum. Bu hesapla Dünya üzerindeki 7 milyar insan yaklaşık 50-60 yılda 1.4 katrilyon tavuk yer. Ama öyle değil biliyorum. O kadar küçük değilim. Afrika'daki açları biliyorum, Dünya'nın kaymağını yiyip tüketenleri de biliyorum. Bize sadece suyu kalıyor, ama Afrika, onlara suyu da kalmıyor. Öğretmenim böyle anlatmıştı bize. Babam da anlatıyor bir şeyler ama genelde sonradan, "Çok düşünme bunları," ya da, "Daha küçüksün ileride daha iyi anlarsın," diyor. Bir şey demiyorum. Cevap vermiyo-

rum. Karşımda on beş tavuk var. Tavuk fırınları hayli ilginç, herhalde bunlardan en çok Amerika'da vardır. Zengin memleket canım. Onlarda olmayacak da kimde olacak? Bizde bile bu kadar çoksa... gerçi onlar için tavuk üçüncü sıradadır. Dana, kuzu etini daha çok yerler. Zenginler ya. Babam öyle diyor. Annem de karışıyor lafa, onlar gavur, domuz yermiş. Yesinler canım. Beni ilgilendirmez. Ben domuz yemiyorum. Günahmış. Onlara da tavuk günah olsaydı keşke, ama değilmiş. Emel kaç tavuk yiyor acaba bir yılda? Onların işleri iyi. Yakında yanımızdaki pastane iflas ederse, onların yüzünden. Bu kadar güzel açma yapılır mı yahu? Ya keklere ne demeli? Bir insan ömrü boyunca kaç açma yer? Ne önemi var şimdi bu düşüncelerin? Daha on iki yaşımdayım. Yaşlanınca düşünürüm bunları. Hem yaşlanınca gevezelik edecek bol vaktim olacakmış, dedem öyle diyor, o günlere saklamalıymışım bu konuları. Oturup her gün bu tavukları izlemekten vaz mı geçsem? Molalarımın tamamını tavuk izlemekle geçiriyorum. Daha iyi bir şeyler yapmam gerek. Daha

fazla etki göstermeliyim bu dünyada. Bu dünyayı teğet geçemem. Gerekirse yarıp geçmeliyim, ama bir yerinden değiştirmeliyim. Mesela Avrupa'dan Afrika'ya bir delik açıp bütün paralarının oraya dökülmesini sağlamalıyım. Daha teğet kavramını öğreneli iki gün oluyor, ama uygulamaya on iki yıl önce başlamışım. On iki yıldır teğet geçiyorum dünyayı. Emel acaba kaç yıldır teğet geçiyor? Sorduğumda yaşının yirmi olduğunu söylemişti. Bana soranlara ben de en az on beş diyordum. Emel'in kalın kalın kitapları var, ben onların yarısını her gün okula giderken sırt çantama koysam iki gün sonra dedem gibi belim bükülür. Neyse ben bunları çok düşünmemeliyim. Geçen bir rüya gördüm. Emel ile dünyayı değiştiriyorduk, uzaylılar geliyor bizi vuruyordu. Emel kollarımda gözlerini son kez kapatırken o hain uzaylılar silahlarını bana çeviriyorlardı. Fazla düşünmemeliyim. Ne olur ne olmaz. Yanlışlıkla dünyayı değiştiriyor olurum, uzaylılar gelir Emel'im i öldürür falan.

BANDOSUZ KULAK GEZEGENİ

Onur Selamet

“Öyle ki, sonunda, insan derisine bürünmüş yorgun bir tavşan gibi hissediyordum kendimi.”

“Sonsuzluğa Nokta” - Hasan Ali Toptaş

Gökyüzünde kıpkırmızı bir kulak. Asılı. Asmışlar. Gökyüzüne kırmızı bir kulak asmışlar! Arsızlar! Burada dolunay yok. Geceye kalbini veren utanmış kırmızı bir kulak. Gündüz yok. Gerek de yok. Tavşanlar var. Bir istasyon var. Birkaç anlamsız kaktüs, iklim kurak, fon flu. Gece ebedi olduğu için gece. Ve elbet yarılması daha kolay. Ebediyeti yaran kolaylıklardır. Lıklardır ki yarılır. İzleriz.

Kulak, hani o kırmızı ve utangaç gökcismini diyorum. Sarsılıyor. Hemen akabinde kir gibi bir lokomotif raylara akıyor. Arkası da geliyor tabii. İmtiyazlar arkasını getirir. Vagonlar rayları giyiyor, bunu yığılmasına yapıyorlar. Ve gümbürdüyorlar. Tanrım, gümbürdemenin kökenine inenler nasıl da o gecelerin karbon kopyalarına ulaşıyorlardı, hatırlasana. Tanrım, sana bir şeyler hatırlatmanın kederiyle karşı karşıya geldiğimde tek ayak üstünde kulaklarımı selamlıyorum. Tekrar *gümbürdeyenlere* döndüğümde, kulaklı gecenin bağrından geçişlerine şahit olmaya devam ediyorum.

Yalnız istasyona, cilvesiz bir düdük. İstasyon cevap vermiyor. Tavşanlar, kaçışıyor ah tavşanlar. Ora-

da kaçışmak ve sevişmekle yükümlüler. İstasyon şefinin şapkasını kemiren yurttaşlar. Yalnızca kemiriyor namussuz tavşanlar.

Bu esnada gök kubbede, kulak rengini kaybediyor. Utanç bitiyor. Raydan çıkan trenler nereye gider, diye soruyor başka bir dünyada; mavi şapkalı sessiz bir çocuk. Raydan çıkan trenler işte bu istasyonun önünden geçip gidiyor; üstelik bandosuz. Onlar Bandosuz Kulak Gezegeni’nin akşam yemekleri. Ama bu, hiçbirimizin umurunda değil.

İstasyon şefine dönelim. Şapkalı, öyle şapkalı ki bu şapka ile olmayan kulağını saklıyor. Üstelik kahverengi yeleği yıpranmış. İçinde de beyaz kolalı bir gömlek var. Altta anlamsız bir kapri. Kimse ona, ne bu kılık, diye sormuyor. O yine de cevap veriyor, ama başka sorulara. Sallanan sandalyesinin gerisinde, kapının hemen kenarına dayalı tüfeğine cevap veriyor mesela. Yanındaki dinamit fıçısına cevap veriyor. Raylara, ba-

zen kızaran bazen normal seyrinde dönüp duran kulağa, uzaklardaki madenlere ve kaktüslere ve elbette kahrolası tavşanlara cevaplar veriyor.

Bu cevapları ağzında çiğnemekten büyük keyif alıyor. Sonra tükürüyor. Tükürmesi daha büyük bir keyif. Attığı her adımdan keyif almaya çalışıyor ama bu tükürüklerin başına iş açacağından haberdar değil. En son tavşanların en ceketli ve en silindir şapkalı olanını küstürdü örneğin. Bir ara da kulağı kızdırmıştı. İşte o günler çok fenaydı! Raydan çıkan trenler boşlukta kaybolup israf olmuştu onca vakit. Madenlerden homurtular yükselmişti. Çünkü trenler doğruca madenlere giderdi. Bandosuz Kulak Gezegeni'nin dengesi bozulmuştu. Gezegen bıyıklarını kaybetmiş bir kediye dönmüştü.

İstasyon şefinin onca özrünü kabul etmeyen Kulak için, şef en sonunda kulaklarından birini kurban vermek zorunda kalmıştı. Trafik ancak ondan sonra eski haline dönebilmişti. Teşekkürler şef!

Şefin dinamit içtiğinden de söz açmak gerek. Bu nasıl tanımlanabilir bilmiyorum. Bakın. Adam dinamitin fitilini yakıyor. Diğer ucunu kuru dudaklarına götürüp birkaç firt çekiyor. Saniyeler içinde havaya uçabileceği gerçeği umurunda bile değil. Fitol yuvasına iyice yaklaştığında, orta ve başparmağını ağzına götürüp islatıyor ve fitili söndürüyor. Belki de o yüzden tavşanla tavşan, kulakla kulak oluyor. Şefi anlamak çok zor. Ancak zaten o da anlaşılmayı beklemiyor. Bir istasyon şefinin anlaşılmayı beklediği, görülmemiş bir şeydir. Kayıtlara geçilsin.

Geçiliyor. Yardan ve serden ve bandosuz bir geceden.

* * *

Ona hak verenler vardı. Vermeyenler de vardı. Kabullenemeyenler. Sevişmelerine ara verip küfredenler. Sevişmelerine ara vermeden küfredenler. Küfürleri üzerine alınanlar. Alınıp da cevap vermeye cesaret edemeyenler. Cevap verenler. Tekzipler. *Fakat niyet önemlidir*. Aslında hepsi silindir şapkalı tavşanın hor görülmesiyle alakalıydı. Onca tavşan oraya işte bu nedenle toplanmıştı.

Sonunda silindir şapkalı tavşan bastonuyla yere vurarak yurttaşlarının sesini kesti. "Bu," dedi. "Hepinizin başına gelebilirdi!" dedi. Sesi hâlâ titremekteydi, sinirden. Dün gece ağlarken görülüyordu ve soranlara, "Sinirden," demişti. Sinirden ağlıyordu. Bir tavşan için bu kadar sinir fazlaydı. Yine de bunu hak etmemişti. Çaresizlik. En çok bu gücüne gidiyordu. İsteddiği tek şey biraz daha fazla eşelemek ve kilere ulaşabilmektir. Bunu daha önce de deneyen tavşancıklar olmuştu. Bazı operasyonlarda başarı sağlanmış, bu

vurgunlar tavşanları ilk defa sevişmekten öteye taşımıştı. Silindir şapkalı tavşanın da istediği buydu. Daha önce açılan tüneller, trenler geçtikçe çöktüğünden bir gün doğumunda yuvasından çıkmış ve kilere doğru kazmaya başlamıştı.

Saatler sonra kilerdeydi. Patilerinde havuçlar, bir başına vurduğu voliyi düşünüyordu. Diğerlerine haber vermeyerek hata mı etmişti? Önceki vurgunların hepsi ekip işiydi. Ama o yalnız çalışmak istiyordu. Sevişmek zorunda olmasa tavşanların arasına karışmaya hiç ama hiç niyetli olmazdı. Hem bu işin yalnız da yapılabileceğini göstermeliydi. Onun silindir bir şapkası ve ceketi ve bastonu vardı. Diğerlerinin yoktu. Tüm bunların hakkını verebilmeliydi.

Oysa bir havuca dişini geçirdiği an fark etmişti onu: Şef! Daha en başından beri orada olmalıydı. Göl-gelerin arasından tavşanı izlemiş, hayvanın başarıya ulaştığını hissetmesini beklemiş ve sonrasında da harekete geçmişti işte. Tipik bir *insan*di.

Silindir şapkalı tavşan oradan ayrıldığında (kapının dışına şef tarafından sertçe bırakıldığında) poposunda dışlediği havuç ve uçkurunun önünde ipe sıkı sıkıya bağlanmış bir teneke kutusuyla baş başaydı.

Yuvaya dönene kadar ağlamış (sinir stres tabii), döndüğünde kendisiyle geçilen dalga nedeniyle ağlamasının şiddetini artırmış, poposundaki havuçtan ısırik almaya çalışan yavuklusunu fark edince ise iyice çıldırmıştı. Havuçtan ve teneke kutudan yurttaşları yardımıyla kurtulduktan sonra birkaç gün ortadan kaybolmuş ve şimdi, bu konuşmayı yapmak üzere yuvaya geri dönmüştü.

Dönüşü coşkuyla karşılanmıştı. Aslında buna, eşlerinden sıkılan dişi tavşanların fazladan bir *yeni* erkek görme heyecanı da diyebilirdiniz. Öyle ya da böyle silindirli tavşan kendisini dinletmeyi başarmıştı. Toplantının sonu, muhteşem bir sabotaj planına gebeydi.

* * *

Tavşana o cevabı neden verdiğini hatırlamaya çalışıyordu. Rızıkına ortak olmaya çalışmış bir tavşana bunu yapmazdı. Ama o gün yapmıştı işte. O tavşanda onu rahatsız eden bir şeyler vardı. Üstelik utanmadan giyim kuşama merak salmıştı hayvan! Yaptıklarını yanlış bulmadı. Zaten sebepleri ve sonuçları pek düşünmezdi. Bir dinamit yakar, ciğerlerine bayram havası üflerdi. Şapkasını çıkartıp alnını karışlar, kulağının olması gereken yerdeki boşluğun kımıldanıp durmasına hayranlık beslerdi. Gökteki kulağa bakar, gelecek trenin istasyonda durup durmayacağını merak ederdi. Bunu hep yapardı. Durmayan her tren için bir dinamit yakardı.

Kulak kızarmaya başlamıştı. Yerini aldı. Tre-

nin raylara düşüşünü, çıkardığı sesi, içindeki yolcuların savruluşlarını *hissetti*. Dinamiti dişlerinin arasına aldığı anda, bu trenin de durmayacağını biliyordu. Durmadı da. Tren rayına devam etti. Düdüğünü bile çok cılızca çaldı. Şef hiçbir şeye değil ama, buna biraz bozuldu.

Kalkıp gitmediğine şükretmeleri gerekiyordu. Onu buraya kim koyduysa gelip kendisine som altından bir plaket ve *Yaşam Boyu Şeflik* ödülü vermemeliydi. En azından bunu hak ettiğine inanıyordu. Sonra kalkıp gitse de bu virane dünyada nereye gidebileceğini düşündü. Batı'da gitmeye pek de cesaret gösterebileceği, Bandosuz Kulak'lık kalbi *madenler*, diğer üç yöndeysa aşağı yukarı aynı *boş* manzaranın kopyalanıp yapııştırılmış hali mevcuttu. En azından kısa yolculuklarından çıkarttığı buydu. Tren yolu tek istikametteydi ve raylar istasyonun önünden başlıyordu. Madenleri görmek zaman zaman mümkün oluyordu. Ama çoğu vakit sis görüş açısını düşürüp Batı'yı pamuğa buluyordu. Şefin madenleri görmek istediği falan da yoktu aslında.

Düşüncelerinden ayrılmak zorunda kalışı hayli şaşırtıcı oldu onun için. Uzun zamandır ilk defa bir fikri dış güçler tarafından bölünüyordu. Zihni büyük bir açıklıkla dikkatini dağıtan eyleme yöneldi. Biraz ilerde demiryolu üstünde bir patlama meydana gelmişti. Tren acı bir fren çalsa da alevlerin arasına girmekten kurtulamamış, parçalanan raylar yüzünden ne yapacağını bilemez bir şekilde oraya buraya devrilerek bu sorumluluğu üzerinden atıvermişti.

Şef şefliğini hatırlayarak tüfeğine davrandı ve hızla kaza mahalline koşturmaya başladı. Şaşkınlığını üzerinden atamamıştı. Bir yandan da omzunun üstünden Kulak'a bakıyordu. Onun tepkisi ne olacaktı? Bozulan bu gerçeklik nasıl onarılacaktı? Onarılamazsa yeterince beslenmeyen madenler gerçek yüzünü gösterecek miydi? Belki de hiçbir şey olmayacak, tozlu karyolasında, hıaaağğ, diyerek uyanacaktı. Ama sıcaklık ve patlayıcı kokusu gerçek gibiydi. Demek böyle kokuyordu, dudaklarının ucunda döndürüp durduğu ölüm.

Kokuyu beğendi. Devrik vagonların yanından geçerken içeriden yardım çağrısı olup olmadığına kulak kabarttı. Bir yaşam belirtisi yok gibiydi. Bu canını çok sıktı. Konuşup tartışabilen bir canlıyla karşılaşma arzusu, neredeyse kazaya şükrettirecek konuma getirmişti onu. Ama kimsenin sağ kurtulamadığını öğrenmek hızla gelişmekte olan hayallerini olgunlaşmadan yıkardı. Alevlerin arasına atılırken bu düşünce tutundu.

Yeterliydi.

Onlarca vagonun kimsesizliği ruhuna ağır gel-

mişti. Alevler lokomotif dâhil ön taraflardaki bütün vagonları sarmıştı. Hepsisi boştu. Onca hayalin şen şakrak yolcuları hiçliğe karışmıştı sanki. Hayatı boyunca kavga ettiği şeyleri düşündü. Kulaklar, dinamitler, tavşanlar, kaktüsler... Hiçbiri hiçliği bölmeye yetmiyordu. Şimdi elinde tek bir fırsat vardı ve Kinder Sürpriz'inin boş çıktığını öğreniyordu. Kinder Sürpriz'in ne olduğunu bile bilmiyordu. O esnada son vagonun duyduğu hırıltılar hiçliği ve alevlerin çığırısını böldü.

Tüfeğinin kabzasını bırakmadan vagonun kapısını çekti. Kapı elinde kaldı. Kapıyı yavaşça yere bırakıp içeri girdiğinde gözleri onunla tanıştı. İzlemeye fırsatı olsaydı filmlerden aşına olacağı bir kareyle karşılaşıyordu. Küçük bir kız, oyuncak maymunuyla ona bakıyordu. Bacağına anlamsız bir demir girmişti. Acılı bir ifadeyle hırılıyordu. Ağlamıyor, evet hırılıyordu!

Ekran karardı.

Açıldığında küçük kız sargılı bir bacakla karyolada yatmaktaydı. Şef tütmekte olan trenin enkazına bakıp dinamitinden kesik nefesler alıyordu. İki koca gün geçmişti. Aydan ve madenlerden ses yoktu. Sallanan sandalyesinden kalkıp içeri gitmek istemiyordu. Kızın sancılı ifadesini görmek istemiyordu. Bu işin sorumlusu kim öğrenmek istemiyordu. Eski huzurlu günlerini istiyordu. Neler olup biteceğini zaten az çok kestirebiliyordu.

Madenler homurdanacaktı. Madenler. Madenlerin homurdanmasının bir anlamı vardı ki Bandosuz Kulak'ta buna *kıyamet* diyebilirdiniz. Dindirilmesi gereken açıklık.

Küçük kızla ufak bir konuşma yapma cesaretini gösterebilmişti. Zaten birkaç sorusu vardı: Trende yalnız mıydı? Evet, yalnızdı. Daha önceki trenlerde de onun gibi küçük kızlar mı vardı? Evet, yalnızca küçük kızlar vardı. Maden trenle mi besleniyordu yoksa... Buradaki cevap *yoksa...* da gizliydi. Şef üstünde durmadı.

Daha fazla soru sormadı. "Neden sen?" diyemedi mesela. Çünkü aynı sorunun kendisi için sorulmasından korkuyordu. "Şimdi ne olacak?", "Korkuyor musun?" gibi soruları da sormadı. Koşar adım sandalyesine döndü. Gözler enkaza, söylenmemiş sözler boşluğa sarıldı.

Tavşanlar yuvalarını terk ettiler. Üzgündüler. Korkmuşlardı ve pipileri kalkmıyordu. Tavşanlar yuvalarını terk ettiler.

* * *

Madenin ağızı tütüyordu. Sis falan kalmamıştı. Kara kara, acı acı tütüyordu. Onca mesafeden bile yoğunluk belli oluyordu. Yer sarsılıyor ve homurtular yankılanıyordu. Sesler neredeyse anlam bulacaktı. Öfke somuttu. Havadaki çatık kaşları görebilirdiniz. Şef bir kararın eşiğinde olduğunun farkındaydı. Tüfeğini omzuna vurdu. Beline yolluk niyetine birkaç dinamit sıkıştırdı. Hızla içeri girip küçük kızı kolundan tutup ayağa dikti. Kız soru sormadı. Bacağı topallayarak da olsa yürüyebilecek kadar iyi görünüyordu.

Topallayarak da olsa onunla yürüdü. Madenlere doğru. Bir an için bile şefin elini bırakmadı.

* * *

Ağız dev bir treni tek bir lokmada yutabilecek kadar büyüktü. İçerisi ışıltılıydı. Duman gözleri yakıyordu ve sarsıntılar zaman zaman ayakları yerden kesiyordu. Yerden kesilen ayaklar süttten kesilen bebekleri anımsatıyordu. *Düştükçe olgunlaşan*. Yol boyunca ağızını bir kere bile açmadı kız. Bir eli şefin elinde, diğer eli oyuncak maymunun boynuna sarılmış. Sessizliği paylaşmak konusunda şef, şefliğini ~~konuşturuyor~~.

İşte maden, işte kurban, işte ben, gezegenin bekçisi. Kızı alıp bir müddet daha susabilir misin? Ya sonra? Sonra tekrar acıkacaksın değil mi? Asla doymazsın! Raylarda bir tren leşi varken başka bir tren sana gelebilir mi? Sanmıyorum. Kulak çok akıllı, bunu mutlaka görüyordur. Öyleyse bu kızı sırf birkaç gün daha sus diye

mi getirdim sana? Off, her şey çok karışık!

Adak vermeye alışkın bir şef için küçük kızı içeri yollamak bir sınav değildi. Kulağını yokladı. Yerinde değildi, güzel. Bu kız buraya yem olmaya gelmişti. Bu kızın kaderi buydu. Onun kaderiyse beklemektir. Trenlerin asla durmadığı bir istasyonda, *beklemek*.

Kızın elini sıktı. "Git," dedi. Kız başını salladı ve madenin ağızına doğru birkaç küçük adım attı. Şef kızı bırakmadı.

"Oraya değil."

"Ama?"

"Koş. Özgürlüğe koş!"

Kızı rayların öbür ucuna savurdu. Neye uğradığını şaşırarak kız sendeleye sendeleye madenden uzaklaşmaya başladı. Bakışlarını arkasında bırakmıştı. Omzunun üstünden şefe bakıp duruyordu. Şef madenin ağızında bir süre daha bekledikten sonra içeri daldı. Eli belindeki hayat arkadaşlarının üzerindeydi.

Son dinamitini söndürmeyecekti. Zaten o koku sevdliğini fark etmişti.

* * *

Bir grup tavşan kızın çevresini sarmıştı. Şapkalı olan gülümseyerek, "Bize katıl," diyordu. "Bir çay partisi verip madenin yok oluşunu kutlayacağız."

Değiş tokuş edilen kaderler Kulak'ı söndürmüş, gezegenin kalbini dağlamıştı. Madenlerin yıkıntıları üstünden *bir şeyler* doğmaktaydı. Adına *güneş* dediler.

Çay partisi çok güzel geçti ve kızın adı Alis'ti.

ŞAİR NECO'YLA YAZGÜLÜ

İrem Kulaber

Ben Yazgülü. 2009 yılı Cimcozlar Belediyesi güzeli. Önce hatırlatayım istedim, çünkü bilirim ki ben demesem kimsenin aklına gelmeyecek dutları ve onu yiyen bülbüller gibi insanları ile meşhur bu kasabanın en güzel kızı seçildiğim. Evet ben Yazgülü. Bir ağustos rüzgârıyla doğmamışım babamın kucağına. Güz gününün birinde, babam kemerini takmayı unuttuğu için eve geri döndüğünde annemi terasta çığlıklar ve sular içerisinde bacakları açık, fasulye ayıklar gibi yere otururken bulduğunda, işte tam o anda doğuyordum. Şimdi bana sormayın neden. Babam nükteyi sevmiş herhalde, babamın nükteyi sevip sevmediğini tartacak kadar tanımadım onu. Öyle ki ben daha fesleğenler arasında emeklemeden, annem ikinci kardeşime gebe, kirazları tuzlayıp tuzlayıp mideye indirmeden evvel babam bir fettanla kaçmış söylenceye göre. Ne benim büyüdüğümü görmeye ilgisi, ne zıpcıktı kardeşimin altı parmaklı doğmasına dair bir fikri varmış işe bakılırsa. Altı parmaklı kardeşim, terasta bacaklarını kocaman ayırarak yerlerde resimler yapan annem ve Cimcomar'dan (Cimco marketler zincirinin Cimcozlar kasabasındaki en büyük ve aslında tek bayisi) hafta içi her gece dokuz kırk beşte ellerinde poşetlerle gelen bendeniz bu olaya pek takılmışa benzemiyoruz.

Kasabamız ülkenin en sakin yerleşim yerlerin-

den. Öyle ki güzeller güzeli seçildiğim sene, huzurlular huzurlusu Cimcozlar salyangoz şehir seçildi. Salyangoz hayvanından dolayı size burada hayatın ne kadar yavaş geçtiğini söylemeyeceğim, ama o büyük şehirlerde bahsedilen koşuşturmacalı yaşam bizim teraslarda sırayla çekirdek çitleyerek izlediğimiz televizyonlarda gözlerimizi tavşanlar gibi açmamıza sebep oluyor. Hepimizin dönüm dönüm tarlası var. Tarlalarımızda dutlar, kirazlar, ayvalar, armutlar; bahçelerimizde fesleğenler, aslanağzılar, sümbüller... Böyle doğala vurduğuma bakmayın. Gelişmiş de bi kasabaydı bizimkisi, şehirlere yakın, şehirlerden öte taraftaydık. Dışarlardan insanlar gelirdi pazarlarımıza. Bal gibi dutlarımız dillere destan, kalitesi efsaneler halinde yayılırdı öte-lerde. İnsanlar geldikleri vakit kasabamızın cennetin yeryüzündeki yansıması olabileceğine inançları tam, geri dönmeyi iple çektikleri vakitlere değin iç çekişlerle ayrılırlardı yollarımızdan.

Cimcomar'da çalışmaya başlayalı bir buçuk sene oluyor. Burası kasabanın ilk ve tek marketi. Kasabanın hincını çekmek istemeyen market sahibi kesinlikle meyve satmıyor. Buna karşın marketimiz bir çarşı niteliğinde. Çeşit çeşit malzemeler, çanak, çömlekler, ıvr zıvırlar, donlar, penyeler; bunların yanında elbette ki paketlenmiş yiyecekler. Cimcomar'ın tek kasiye-

riyim. Ben Cimcozlar Belediyesi güzeli Yazgülü. Her gün işime, ona kendimi bir tepsiyle sunar gibi tacımla gelirim. Tacımın geyik boynuzlarına benzeyen dalları arasında, o dalların uçlarına kasabamızı temsil edercesine dutlar kondurulmuş. Kasabada herkes tanır beni. Kendi ünüm yanı sıra meşhur Zuzu Sultan'ın kızıyım. Biz de gurur anadan kıza, Zuzu Sultan köyden çıkan ilk ressam. Resimleri kasabadaki eski muhtarlık binasının altındaki depoda her sene yazın sergileniyor. Elbette düzenleyeni bendeniz Yazgülü. Sergiye ilgi kasabanın efsanesi gibi yayılıyor. Şehirden gelenler, Zuzu'nun resimlerine hayran hayran bakıp, "Ne mistik!" diyorlar her seferinde. Onlara ellerimizle yaptığımız dut şerbetleri ikram ediyoruz. Onları büyülüyoruz.

Gece dokuz kırk beşte ellerimde çantalarla eveceğizime dönmediğim günlerde yaptığım başka bir şey Neco'yla buluşmak. Neco, nam-ı diğer Şair Neco. Neco nakışçı Gülten'le, emekli asker Turabi'nin oğlu. Neco'yla hep kasabanın çıkışındaki Aydoğdu Yaylası'nda buluşuruz. Neco bana şiir okur. Çapkın herif Allah için. Kasabada herkes bizi pek yakıştırır ama ben omuz silker geçerim. Ben mi? Neco'yla mı? "İlahi Nurten abla!" dedim geçen karşı komşumuza. "İşimde gücümde insanım, Neco'yla ne işim olacak benim." Lafı bitirdiğim gibi kırık Zuzu Sultan fırçasını bir bıçak gibi fırlatıverdi üstüme. "Hakir görme, aşağı kalmazsın." "He ana, hee," dedim de yollandım. Bu çevrede sağlıklı kaldığıma şaşadururum.

* * *

"Kız dutlu, gel buraya."

Yine denk geldi ballı çocuk dedim içimden.

"Takıl peşime karadutu silkmeye gidiyorum."

"Ooh, Zuzu'nunkileri de pek özlemişim."

"Hööst dedim, şairsin diye sanma her kelime-ne izin var."

"Güldürme kız beni," dedi yanağımdan bi makas aldı Neco. Neco pek severdi böyle hareketleri. Ben de izin verirdim arkadaşım değil mi. Yakışıklı çocuk da... Aramızda kalsın hoşuma gidiyor vallahi, adam değil mi.

Bizim eve giden patikanın sağındaki karadutun yanına geldik. Neco'ya, "Sen burda bekle ben yaygıyı alıp geleyim," dedim.

"Yaygıya ne gerek var, sen çık da ye dalından, ben burda beklerim seni," dedi.

"Hinzır herif ben aşağıdan sütbeyaz bacakları gözle diye mi çağırdım seni? Dur durduğun yerde, yaygıyı getiriyorum," dedim.

Dönüş yolunda baktım ki bizim hayta ağacın dibine uzanmış ağzında bi ot güneşten gözleri kısmış etrafı izliyor. "Ne yattın yerlere?" dedim. "Yatmak,

gözlerinde yatmak zindanı. Gözlerin hani?" dedi zıpkın gibi fırladı yerinden. "Hadi boş konuşma da çık bakalım ağaca," dedim, "Kalktım ki Yazgülü evet, ağaçlar uyuyor nisan ölümleri umursamıyor. Hadi bismillah," dedi sıçrayıverdiği dalla bi hamlede çekti kendini yukarı. O yukarda dalları silkeliyor ben serdiğim yaygının birkaç adım gerisinde bunu izliyordum. Şeytan dürttü de de-yiverdim:

"Neco, alır mısın beni varsam sana?"

Dutları silkelemeyi bıraktı da, "Ne alcam be seni, kasabanın kurtlu dutusun sen," dedi.

"Deme öyle be, ya yanarsam sana. Tut ki çıktım âşık oldum dedim sana, çekip gidecen mi?"

Hışım la atladı daldan karşımda bitti.

Yukardayken cesaret almıştım da, "Laf ediyorum öyle hadi hadi işine bak," dedim yaygıya düşen dutları yemeye koyuldum.

"Noldu kız, utandın mı? Hinzır neler söylüyösün sen öyle," dedi sırnaştı.

"Hoşuna gitti bakıyorum," dedim itiverdim elini hemen. Nasıl da pişman oldum dediklerime. Yedim yedim karadutları, kıpkırmızı ellerime bakarak mırıldandım: "Cinayet işlemedim dut topladım dalından."

"Ne dedin kız sen?"

Baktım ki hoşuna gitti, "Ne oldu benden de mi çıkar bir şair yoksa," dedim.

"Hay ağzını öpeyim," dedi de arka cebine kısırttığı kırış kırış kâğıda yazıverdi küt uçlu kalemıyla.

"Bana bak hakkımı isterim ha, yok öyle cümleleri araklamak dedim."

"Ne istiyon hadi söyle," dedi, ağzında otu evire çevire.

"Bana da bi şiir yaz."

"Şimdi düşünmeye başlayayım yarın okurum," dedi.

Cevapla memnun, "Hadi," dedim, "gazeteci oyunumuzu oynayalım."

"Hadi bakalım," dedi "bugün neler sormaya ercek aklın"

"Hmmmm, Neco Bey" dedim, "Kasabanın tescilli güzeli kitabınızı Yazgülü diye bir hanıma ithaf etmişsiniz, kimdir o?"

"Hahayt!" diye bir kahkaha kopardı, "Kız sen beni öldürecen," dedi.

* * *

Size böyle anlattım diye ne oldu sanıyorsunuz? Bizim Neco, bizim çapkın Neco üç ay sonra Arif Abi'nin düğününde, damadın şehirden gelen kardeşi Sude'ye terasta şiir okuyormuş. Arif Abi şiir miir anlar mı, bakmış ki herkes aşağıda kudurur gibi halay çerken bunlar terasta uzanmışlar sedire yıldız mildiz

bakıyor, “Vay namussuz!” demiş Arif Abi'm, çekmiş altıpatlarla vurmuş bizimkini. Duyunca, ah Neco ah dedim, çocuğum gibi azarladım ölüsünü. Haytayı bizim dutun karşısındaki köy mezarlığına gömdük. Bana da hep dediği vardı ölürsem yaz mezar taşıma, şairdi, desinler diye. Mermerini kendi ellerimle kestirdim de koştum bütün sanatkâr işlerine, son rötuşu ben geç-

yim istedim. Şimdi mezarlığın yukarlardaki en havalı tepesinde yatıyor Neco.

- Şair Neco Kızkaçıran -

Doğum 1990 Ölüm 2014

El fatiha

“Peşimde bir cümbüş bıraktım mı ben?”

İstasyon: 6
Bilet: 3 ₺